

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 2361/2022
15.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Слијепчевића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Споменка Билић, адвокат у ..., одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 5888/21 од 29.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 15. децембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 5888/21 од 29.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 5888/21 од 29.08.2022. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Рж Ст 5888/21 од 27.12.2021. године, преиначено је решење Привредног суда у Београду Р4 Ст 2456/21 од 29.07.2021. године, тако што је утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Београду под бројем Ст. 56/2010, наложено предузимање потребних мера и радњи у циљу окончања поступка у року од 4 месеца, те извештавање председника суда о предузетим радњама, а предлагачу су досуђени трошкови првостепеног у износу од 9.000,00 динара и другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Решењем Привредног апелационог суда Рж Ст 5888/21 од 29.08.2022. године одбијен је захтев предлагача за досуђење трошкова на име ПДВ-а за састав приговора и жалбе у износу од 5.400,00 динара. Другостепени суд је утврдио да предлагач до закључења првостепеног поступка, односно у жалби, није определио трошкове на име ПДВ-а који се односе на састав приговора и жалбе, те да нема места доношењу допунског решења о трошковима.

Против наведеног решења предлагач је изјавио благовремену ревизију, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права и уједначавања судске праксе.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, као ванпарничном поступку. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па из овог разлога не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

Зато је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр.25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, бр.46/95 ... 106/2015) одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. и члана 420. Закона о парничном поступку у вези са чланом 28. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и одлучио да ревизија није дозвољена.

Одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15) регулисан је поступак који се води ради заштите права на суђење у разумном року. У члану 3. истог закона прописана су правна средства којим се штити право на суђење у разумном року, а то су: приговор ради убрзавања поступка као иницијални акт, жалба као правни лек и захтев за правично задовољење. Ни једном одредбом закона није прописано право на изјављивање ревизије. Чланом 7. став 3. истог закона прописано је да се у поступку по приговору усмена расправа не одржава, а на остала питања се примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак. У поступку по жалби такође се сходно примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак.

Одредбом члана 27. Закона о ванпарничном поступку прописано је да у поступку у коме се одлучује о имовинскоправним стварима, ревизија је дозвољена, под условима по којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинскоправним споровима ако другим законом није другачије одређено.

У конкретном случају не ради се о имовинскоправном спору, већ о поступку ради заштите права на суђење у разумном року који је притужбеног карактера у коме одлучује председник суда и непосредно вишег суда и судије које он овласти, те

ревизија предлагача у смислу цитиране законске одредбе није предвиђена као могући правни лек. Из наведених разлога ревизија предлагача није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је ревизију предлагача одбацио применом члана 413. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић